

Наука ли е българската история или... „пирамида“?

Ако сте прочели, макар и не много внимателно, някои от предишните ни любителски проучвания на историческа тема по материали, свободно достъпни в Интернет^{1,2}, вече знаете, че имаме достатъчно основания за поставянето на подобни въпроси. Със собствени сили, движени от любопитство и влечение към истината открихме някои удивителни неща, за които професионалните историци не само избягват да говорят, но и умишлено премълчават, изопачават и изкривяват. Видяхме как видни наши историци мутризират миналото и културата ни, подлагат на тотален виртуален геноцид предците ни и подхвърлят историческото ни наследство за храна на лешоядите. В тази посока на действие ги подтикват и стимулират международната медиевистика, класово-партийния подход в историческия материализъм, мегаломанските имперски доктрини на гърци, германци, руснаци... И няма сякаш сила, която да ги вразуми, да ги накара да видят фактите, такива каквито са и да започнат да ги интерпретират по възможно най-обективния и достоен за уважение начин. Картината става особено мрачна и безнадеждна, когато отчетем, че зад тези видни наши „учени“ – писачи на учебниците ни, пристъпва и се влачи една огромна армия от професионалисти – преподаватели по история, която не се свени да набива в мозъците на децата и внуците ни отявлени лъжи, отречени от времето идеологеми и зле прикрити манипулации. В статия на в. „Стандарт“ от 23.06.2014 г. четем:

„Над 200 учители по история, география и философия ще се търсят наесен. Причината е решение за намаляване на норматива от учебни часове на преподавателите по тези предмети. Това ще отвори нови работни места. Около 2 млн. лева ще са нужни за заплатите на новите преподаватели... Учителите по тези предмети отдавна се оплакват от огромното натоварване, тъй като в момента те имат 720 часа годишно. Сега ще бъдат намалени на 684. Общо 35 000 преподаватели ще усетят разтоварването...“³

Е, хиляди даскали по история се оплакват, че им е много работата и искат повече пари, но да сте чули някои от тях да се възмущават от неистините, които преподават? Дори неофициално? Аз не съм, въпреки че имам приятели, които цял живот са си изкарвали хляба като учители по история или музейни работници. Ние любителите на историческата истина едва ли ще успеем осезаемо да променим нещата, докато не намерим начин да задвижим тази огромна маса от професионалисти във вярната посока. Как да направим това? С по-малко работа ли, с по-високи заплати ли, или като най-категорично им заявим, че не сме съгласни повече да лъжат децата ни? За начало нека с няколко прости примера им покажем, че това, което преподават е всичко друго, но не и наука.

Без да вкарваме каквито и да било сложни критерии за научност, мисля, веднага ще постигнем съгласие по това, че изучаваната материя по история не бива да влиза в

1 <http://www.otizvora.com/2018/04/9763>

2 <https://independent.academia.edu/MilkoGartchev>

3 http://www.standartnews.com/balgariya-obrazovanie/glad_za_uchiteli_po_istoriya-243237.html

противоречие с елементарната логика и с материала, изучаван по предмети като математика, физика, химия... философия, икономика, право... Лесно разбираемо е, че науката като цялостна система за обективно познание на реалността не може в отделните частни науки да ни дава противоречиви и взаимно изключващи се знания за едни и същи обекти от действителността. Можем да проверим дали това е така, като си поставим за решаване някаква конкретна практическа задача, в която да навържем в един общ казус познанията си от средното училище в това число и тези по история.

Нека в час по икономика, да речен, направим бизнес план за изграждане на пирамида. Представете си подобно начинание каква атракция би било. Идват туристи от цял свят, за да видят на място как е строена Голямата пирамида. Мнимите роби вадят каменни блокове от кариерите, влачат ги на няколко километра, редят ги един до друг... и пирамидата бавно извисява ръст. Туристите се снимат с “робите”, сами се опитват с примитивните каменни и медни инструменти да добиват, теглят и подреждат варовиковите блокове... Дори плащат хиляди долари за това да работят по ден-два на обекта и да получат амулет с фараонски картуш... Но откъде да започнем?

Най-правилно би било в началото да уточним технологията и организацията на строителния процес и на тази основа да изчислим икономическите и финансови параметри на проекта, да потърсим финансиране и т.н. За целта нека видим най-напред какво пише по въпроса „бащата на историята“ Херодот:⁴

„Разказва се, че преди царуването на фараона Рамзес IV, владетел от XX династия в Египет имало закони, които били меки във всяко отношение и че Египет цъфтял в изобилие и благосъстояние, когато обаче в Египет се възцарил Хеопс, той подложил страната на всевъзможни бедствия. Тъй той най-напред затворил всички светилища и забранил да се извършват жертвоприношения, а след това заповядал на всички египтяни да работят за него. На едни от тях, както се разказва, било заповядано да пренесат камъни от каменоломните в Арабските планини чак до Нил, а след като камъните били пренесени на кораби, той наредил на други да ги поемат и ги извлекат чак до върха на онзи хребет, който се наричал Либийски. И тъй всеки един работел непрекъснато по три месеца на смени, всяка една от които била от по 100 000 души. Изминали се по този начин 10 години, през което време народът се съсипвал да прокарва път, по който влачели споменатите камъни. Тази работа, както ми се струва, била малко по-лека от построяването на пирамидата, тъй като този път бил на дължина пет стадия, а на широчина — 10 оргия. Височината пък на този път там, където той въобще е по-висок от обикновеното ниво, била осем стадия. При това той бил построен от издялан камък, който бил изгладен и изваян във формата на живи същества. И тъй за прокарването и съоръжаването на този път и за построяването на подземните помещения в онзи хълм, на който се издигат пирамидите, били нужни 10 години. Подземните помещения Хеопс превърнал в своя гробница на острова, като прокарал канал от Нил. За съоръжаването пък на самата пирамида били необходими, както се разказва, двадесет години. Всяка страна на пирамидата има 8 плетра на дължина. При това тя самата е четириъгълна и има същите размери и на височина. Изградена е от изгладени камъни, които прилягат идеално един към друг. Нито един обаче от тези камъни не е по-малък от 30 стъпки.

Що се касае до самата пирамида, то тя е построена по следния начин. Иззидана е от каменни блокове, подредени във вид на стъпала, които някои наричат зъбци, а други —

4 <https://nauka.bg/stroezht-na-piramidite-spered-herodo/>

олтарчета. Когато иззидали пирамидата в този вид, започнали да издигат останалите камъни с помощта на специални машини, които били направени от парчета дърво. Най-напред издигали камъка от земята на първия ред стъпала, а когато той прилягал на своето място, слагали го на втора машина, намираща се на първия ред стъпала. Оттам издигали камъка на втория ред стъпала с помощта на друга машина, тъй като имало толкова машини, колкото бил и броят на стъпалата, или пък имало една и съща машина, която се пренасяла лесно от един ред на друг, когато искали да вдигнат и преместят камъка. И тъй ние описахме двата начина за извличане на камъните нагоре по стъпалата на пирамидата точно така, както това се разказва. *Най-напред се изработвала най-горната част на пирамидата, след това се довършвали нейните носещи части, а последни се правели нейните надземни и най-ниски части, които са положени на земята.* В един надпис, издълбан с египетски букви на пирамидата, е указано колко разноски са направени за доставката на ряпа, кромид лук и чесън за работниците-зидари на пирамидата и, както си спомням добре, преводачът, който четеше този надпис, ми каза, че били изразходвани 1600 таланта сребро. Ако това е действително така, колко ли пък е било изразходвано за желязото, с което се работело, както и за храната на работниците и тяхното облекло? Докато посоченото по-горе време било потребно за извършването на тези работи, то, както ми се струва, за да разчупят камъните, да ги превозят, както и да съоръжат подземните изкопи, отивало също немалко време.“

Имам инженерно и икономическо образование, работил съм в строителството на Асарел-Медет, в производството и иновационната дейност над 30 години, но да си призная от описанието на Херодот по-горе не ми стана ясно как така *„най-напред се изработвала най-горната част на пирамидата, след това се довършвали нейните носещи части, а последни се правели нейните надземни и най-ниски части, които са положени на земята“*. Това е колкото необичайно като подход в строителството, толкова и невъзможно за изпълнение при обект като Хеопсовата пирамида. Затова нека потърсим още малко информация по въпроса.

„На строителството на голямата пирамида работили 100 хиляди роби около 20 години. Всеки каменен блок бил с височина 7 и ширина 5,5 метра. При строителството на пирамидата е използван варовик и гранит, които от каменоломната извозвали по Нил на специални лодки. Това можело да се прави само в течение на три месеца по време на пролетното пълноводие. Т.е. било необходимо да се осъществят 500 хиляди такива курса в течение на 20 години, за да се доставят необходимите за строителството каменни блокове.

Лодките разтоварвали на специална площадка, от която направо до пирамидата водел покрит с каменни блокове път. След това всеки блок с тегло около два тона група роби качвали на специална шейна. После друга група роби по равната повърхност на пътя с въжета теглела огромния камък към мястото на строителството. Тази процедура се повтаряла с всеки каменен блок. Такива блокове в Голямата пирамида са всичко около 2,3 милиона.

С напредване строителството на пирамидата се строила и гигантска наклонена рампа. Големи групи от роби теглели блоковете по нея към новото ниво на строителство. Всеки ред от огромни варовикови блокове плътно се нареждал върху предходния. Равната повърхност на блоковете правела сцеплението им един към друг по-силно отколкото с цимент. В центъра на пирамидата слагали необработени блокове; близко до повърхността качеството на обработка се повишавало. И на края, лицевата повърхност

на варовиковите блокове се шлифовала така щателно, че процепите между тях били едва видими. Върте в пирамидата имало 3 помещения, съединени с проходи.

Трябва да се отбележи, че *тази теория се явява класическа и се поднася на децата в училище, но досега в течение на няколко хилядолетия, никой достоверно не може да каже как са били построени пирамидите и какво е истинското им предназначение.*⁵

Е, сега технологията и организацията на труда при изграждане на Хеопсовата пирамида изглеждат доста по-ясна и поддаваща се на теоретична и практическа проверка. Достойно за уважение е и признанието в края на цитирания текст, че представената ни по този начин теория се „*явява класическа, но не достатъчно достоверна*“. На база това описание можем да упражним, ако не всичките си познания, придобити в училище, то поне част от съобразителността си.

Според Херодот и учебниците по история истинското строителство на Хеопсовата пирамида е продължило около 20 години. Подобно мнение поддържат и някои видни египтолози като Марк Ленър и д-р Захи Хауас. Важно за нас е и това, че строителният процес не е траел целогодишно, а само през трите месеца на пролетно пълноводие на Нил, както и факта, че пирамидата е изградена от 2,3 милиона варовикови и гранитни блока със средно тегло около 2,5 тона всеки, като най-тежките от тях са достигали 35 тона.⁶

При тези изходни данни абсурдността на ситуацията става очевидна почти веднага. Най-простите сметки показват, че при 20 години продължителност на строителния процес, три месеца в годината по 12 часа на ден – всеки час на пирамидата са били доставяни и вграждани по 106 – 107 каменни блока. Грубо казано – по два блока в минута... Дори да приемем, че се е работило целогодишно, от тъмно до тъмно по 16 часа на ден в студ и пек, в суша и пълноводие, в мир и бран, при епидемии, в глад и мор... пак излиза, че всеки час е трябвало да се доставят и монтират средно по 20 каменни блока. Или 3 минути на всеки 2,5-тонен каменен блок – нито секунда повече... Помислете и си отговорете на въпроса – би ли била възможна подобна поточна организация на ръчния (робски) труд в древен Египет, а и където и да било другаде по света... Постижимо ли е това дори днес при сегашните възможности за планиране, комуникация, компютъризация, автоматизация и т.н.?... Хората с производствен опит знаят, че и най-модерното минно, транспортно и строително оборудване аварира и предизвиква престои, независимо от периодичната поддръжка и по-сложните и продължителни капитални ремонти. Да не говорим за спиранията на работата поради организационни причини, стихийни и други форсмажорни обстоятелства... И това ни кара да се запитаме - нима възетата, с които някога са връзвани и теглени каменните блокове не са се късали; нима лодките и шейните, с които са превозвани тези блокове не са потъвали и не са се чупели, нима не е имало задръствания по трасето от окуцели, изтощени от глад, болни и дори умрели на пътя роби?... Ако предвидим някакъв резерв за покриване на тези неизбежни спирания и престои в строителството, излиза, че за единица работно време е трябвало на ръка да се доставят и вграждат още по-голям

5 <http://potomy.ru/begin/1283.html>

6 https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B8%D1%80%D0%B0%D0%BC%D0%B8%D0%B4%D0%B0_%D0%A5%D0%B5%D0%BE%D0%BF%D1%81%D0%B0

брой каменни блокове, от което пък следва, че действителния строителен процес на Голямата пирамида е бил значително по-интензивен дори от така представения. Натъкваме се на един парадоксален дисбаланс между наличните производствени ресурси и организационно-управленски възможности и постигнатите при използването им резултати – с примитивни средства се декларира постигането на свръх ефективност, точно както е при създаването на финансова пирамида. Някой обещава свръх доход от дейност, която не може да го осигури, привлича вложители и... изчезва с парите им. Ясно е, че колкото и да се стараем не можем да постигнем такова пресъздаване на строителството на Хеопсовата пирамида, което да е автентично отражение на декларираното. Всеки турист, посетил нашата историческа атракция с право би могъл да ни обвини в измама и шарлатанство, ако вместо да види на място как ежедневно всяка минута „робите“ пренасят и монтират на ръка по един-два многотонни варовикови блока на пирамидата, завари обекта в непредвиден престой...

Учудващо е, но тези елементарни наглед сметки и съображения, разбираеми за всеки тройкаджия по икономика или работник с минимален производствен опит, изглежда остават извън ползрението на историци и египтолози. Те най-общо показват, че писанията за строежа на египетските пирамиди с робски труд и примитивна технология и организация на труда са теоретично и практически несъстоятелни. Има нещо в целия процес, което ние не знаем, и това наше незнание предизвиква ресурсно-информационен дисбаланс и прави цялото начинание практически неосъществимо. Учудването ни от позицията на историците – автори на учебници и преподаватели в училищата, идва най-вече от това, че в нашата констатация няма нищо ново. Мрежата е пълна с критични анализи и теории относно изграждането на пирамидите в Гиза. Ето обобщението, с което завършва една интересна статия по въпроса⁷:

„И така, доказателства, че египтяните са строили пирамидите в Гиза няма. Няма обяснение и за начина на построяването им. Този въпрос може би ще намери обяснение в следващите десетилетия, но засега остава отворен.“

Прозрението, че Голямата пирамида не е построена така, както пише в учебниците по история, слага край на опитите ни да направим на нейна база атрактивен бизнес план и печеливша инвестиция. Няма мениджмънт, който би могъл да ни помогне и банка, която да финансира подобен налудничав проект... Но то би трябвало да сложи край и на хилядолетните исторически предания и теории за създаване на египетските пирамиди от роби и фараони с достъпните им технологии и ресурси. Историците, ако се имат за учени, трябва да престанат да живеят в собствения си свят на легенди, предания и митове и да проумеят, че историческите процеси и явления са ставали и стават в свят, където господстват природните и обществени закони. В реалния свят всяко действие има своите причини, предпоставки и равно по сила противодействие. Това прави невъзможни обществените явления и процеси, които възникват от нищото и в резултат от които се създават трайни енергийно-информационни флуктуации и ресурсни дисбаланси.

Но какво отношение има примерът с пирамидите към нашата българска история? Пряко – бих казал. При някои от предишните наши изследвания видяхме, че нашата история е

7 <http://www.fenomenibg.com/modules/news/article.php?storyid=11>

царство на дисбалансите, тоталните геноциди и ятата гарвани и лешояди, търсещи лесна плячка. Примерът с пирамидите, показва, че проблемът не е само наш, а се развива в световни мащаби и води началото си от праисторически времена.

В „Империята – наша рожба, майка и мащеха”⁸ ние видяхме как имперските завоевания на Александър Македонски се приписват на гърците, когато те не само нямат имперски идеи и амбиции, но не са в състояние да се мобилизират, за да защитят собствените си домове от „варварите“ и с еднаква охота воюват като наемници за пари както на страната на македонците, така и за персите. Същевременно траките и македонците се консолидират около своите изконни ценности и традиции и водени от своя цар покоряват ойкумена, но това историческо явление остава неразбрано и недооценено не само от някои негови съвременници като Аристотел, но дори и от днешната историческа наука. В случая имаме истински ресурсно-информационен дисбаланс – на народ като гръцкия, който няма нито необходимите материални възможности, нито необходимите идеи и мотивация се присвояват чужди исторически завоевания... Както на египетските роби се приписва строежа на пирамидите.

Същото явление видяхме да се повтаря в историята на Византия, която историците ни представят като „гръцка империя на духа“, без да се съобразяват с фактите, че Източната Римска империя е създадена и векове наред е управлявана от тракийски и македонски императорски династии. А християнството и храмовете в нея се създават и развиват в тясна симбиоза с древните трако-орфически вярвания и традиции... Цариградската църква „Св. София“ сияе и до днес като тържество на трако-християнската виталност, а историческата наука е сляпа за нейното божествено сияние. Това не е ли ресурсно-информационен дисбаланс?

Ресурсно-информационен дисбаланс откриваме и в писанията на проф. Б. Димитров относно изчезването на траките от историческата сцена в резултат от асимилацията, избиването и прогонването им от родните земи от гърци, македонци, римляни, славяни и друг вид варвари в течение на няколко века, за което стана дума в статията „От „Мършата и лешоядите“ до „Лисицата и гарвана““⁹. Това би било възможно само, ако траките бяха безпомощни и наивни ученички, които не творят собствената си съдба, а са се оставили на милостта на обстоятелства и на волята на „учените“ историци, които интерпретират тези обстоятелства така, както им изнася. През вековете когато народът ни създава на своя територия, владее и управлява Източната Римска империя, а тракийските легиони воюват от Британските острови до Палестина; по времето когато траки и македонци приемат християнството от апостолите и дават своя неограничен принос за разпространението, развитието и утвърждаването му... да се говори за асимилация и тотално унищожение е не просто късогледство, а истинско научно престъпление. Ако за миг дори допуснем хипотезата, че славяни, готи и т.н. варвари са унищожавали и прогонвали местното население от Балканите, веднага трябва да потърсим отговор на цяла камара логично възникващи въпроси. Защо им е било необходимо да правят това? Какво им е струвало?... И какви следи са останали в материалната ни и духовна култура?

8 <http://www.otizvora.com/2018/04/9763>

9 <http://www.otizvora.com/2018/03/9681>

А отговорите се съдържат в самите въпроси. Ако си тръгнал да грабиш и плякосваш, не е ли по-изгодно да оставиш населението в опустошените територии живо, здраво и работоспособно, за да нахълташ пак след някоя и друга година и отново да го ограбиш? Какви са рисковете за собствения ти живот и имущество, когато тръгнеш не само да плякосваш, но и да унищожаваш и прогонваш едно сравнително добре организирано и защитено в укрепени селища войнствено население? Преди Мизия, Тракия и Македония да опустеят, нямаше ли да се покрият с костите на милиони славяни, готи и т.н. варвари?... И какво бихме наследили ние днес – тракийски светилища и храмове, древни селища, земеделие, керамика, вярвания, приказни традиции и фантастичен фолклор или... масови гробове и предания за кървава бран и зверски кланета?... Несъответствията и дисбалансите са очевидни. Най-големия народ след индийския не може да бъде заличен от земята му и от историята, без някой да плати дължимата цена.

Има още една интересна пирамидална структура в българската история, на която се натъкнахме в самото началото на нашите любителски проучвания. В „Как и кога българите излизат на историческата сцена?“¹⁰ ние видяхме чужди и наши историци да търсят къде ли не корените на българския етнос. Търси се племе или народ чието име по някакъв начин да наподобява или чрез сложни лингвистични хватки и манипулации в крайна сметка да се свежда до името ни – българи. Няма да се връщаме отново на тези наукообразни лутания по географската карти и из чуждите предания и летописи. Има достатъчно материали в мрежата, от които всеки може да се наслади на противоречивите и взаимно отричащи се дирения и изградените на тяхна база хипотези и теоретични конструкции. Ще направим нещо друго – ще упражним своята съобразителност. Представете си, че открием някъде в Азия или на Балканите племето БЪЛГАРИ. Очевидно е, че това племе няма да бъде нещо грандиозно, мощно и велико, след като толкова дълго се е наложило да го търсим под дърво и камък. Какво следва от това? Нещо много просто – трябва да си обясним как едно трудно за откриване племе е предало и наложило името си на значителна част от балканското население. Какво е накарало мизи, беси, готи, стримони, серди, хуни, алани и т.н. славни племена и народи да влязат в летописите и да останат в историята и с името българи? Как така тези, от които гърци, перси и римляни са изпадали векове наред в ужас, тихо и безропотно са приели не само виртуалната българската хегемония, но и българска идентичност? Какво са придобили в замяна – власт, сила, слава, нови земи, нови богове, език, култура...?

Колкото и дълго и настойчиво да се питаме обаче, въпросите ни не могат да намерят отговор. Единственото на което се натъкваме е енергийно-информационния дисбаланс. Излиза, че от едно трудно за идентификация племе очакваме да сътвори исторически чудеса – да консолидира около себе си в една държава скитските и балкански народи, да започне да дели мегдан с Византия и с франките, да роди богомилството и „да даде на вси славяни книга да четат“... Изглежда, че нещо не е така, както се представя, нали? Както не може строителството на пирамидите научно да се обясни с трудовите навици и умения на египетските роби и фараони; както не могат завоеванията на Александър Македонски научно да са обяснати с „елинския дух“ и морското господство на гърците;

---

10 <http://www.otizvora.com/2018/03/9661>

както не може създадената и управлявана от траки Византия с чиста съвест да се нарече „гръцка империя на духа“, докато в храмовете и тържествува тракийската виталност... така не може и на някакво неизвестно и потайно племе да се присвоява историята на българския народ... Силите и механизмите, които са създали и обособили нашия народ от разнородния етнически субстрат, влязъл в него, не могат да бъдат достояние на малочислената и невзрачна прабългарска орда дошла от Азия, както учебниците по история продължават да ни уверяват. Те се коренят в епохата и в най-мощните обществени явления и процеси характерни за нашите земи по това време като господството, разцвета и упадък на Римската империя и появата и утвърждаването на християнството като световна религия. Най-добре е истината да се търси в правилния исторически контекст, а не на обратната страна на географията с методи и способности, характерни за пирамидалното строителство...

Какво ни остава освен да направим едно обръщение...?

Уважаеми учители по българска история, музейни работници и професионалисти, които имат отношение към темата, замислете се кое е по-важно в исторически план – дали заплатите и количеството труд, което полагате или това на което учите децата и внуците ни!? Кое е причина и кое следствие? Може ли с наукоподобни брътвежи да се възпитава достоен, трудолюбив и проспериращ народ, който да ви осигури желаните доходи? Измамните схеми в историческата наука не са ли по-опасни и по-непочтени дори от творенията на фараона Бърнард Мейдоф¹¹ и неговите постижения във финансофо-пирамидалното строителство? Ако той е присвоил милиарди от вложените при него долари, то на колко поколения българи фалшивата ни история е създавала превратна, да не кажем непълноценна представа за човешката им самоличност и идентичност?... И ако за нас – пенсионерите любители на историята е възможно чрез търсене в Интернет да се доберем до някои премълчавани и изопачени истини за миналото ни, то това не е ли още по-достъпно за вашите днешни ученици? Не губете доверието и уважението им. Не оставяйте компютрите, семейството и улицата да вършат работата ви, за да не станете излишни. Направете от предмета си истинска наука, която търси и служи на обективната истина. Критериите ни за научност и истинност вече ги видяхте... Успех!

12.05.2018 – Панагюрище
Милко Гърчев

---

11 https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%8A%D1%80%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%B4_%D0%9C%D0%B5%D0%B9%D0%B4%D0%BE%D1%84